

POSTANOWIENIE

18 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 18 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości P. spółki akcyjnej
w upadłości w L.
przeciwko M. spółce akcyjnej w K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. spółki akcyjnej w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 25 maja 2022 r., I AGa 428/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od M. spółki akcyjnej w K. na rzecz Syndyka masy upadłości E. spółki akcyjnej w L. w upadłości kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Pozwana M. S.A. w K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie uwzględniającego jedynie w nieznacznej części apelację skarżącej w sprawie o zapłatę toczącej się z powództwa syndyka masy upadłości P. S.A. w upadłości z siedzibą w L.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Podniosła, że „wskazane powyżej” (to jest w podstawach kasacyjnych) „uchylenia w zakresie wykładni stosowania prawa materialnego miały charakter kwalifikowany, rażący i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty” (s. 3 skargi).

Następnie skarżąca powtórzyła treść wszystkich (sześciu) zarzutów skargi kasacyjnej – w tym także, wbrew wcześniejszej deklaracji co do uchybień dotyczących prawa materialnego, zarzutu naruszenia przepisów postępowania. Każdą z powtórzonych podstaw kasacyjnych opatrzone słowną uwagą zawierającą stanowisko o oczywistej zasadności danego naruszenia. Pozwana nie przedstawiła przy tym dalej idącej argumentacji, poprzestając na nacechowanych emocjonalnie deklaracjach co do nietrafności oceny prawnej wyrażonej w sprawie przez Sąd Apelacyjny.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie przywołanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku pozwanej warunkom tym nie odpowiada i sprowadza się do powtórzenia zarzutów kasacyjnych. Skarżąca nie przedstawiła argumentacji wymaganej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4

k.p.c., zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Co więcej, argumenty zostały ujęte w taki sposób, że ocena wniosku nie byłaby możliwa bez jednoczesnej analizy podstaw skargi, co na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalne (postanowienie SN z 18 maja 2018 r., IV CSK 612/17). Wymaga podkreślenia, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnienie podstaw skargi stanowią niezależne elementy konstrukcyjne tego środka zaskarżenia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 oraz 398⁴ § 2 k.p.c.), toteż konieczne jest ich wyraźne wyodrębnienie (postanowienia SN z: 10 stycznia 2001 r., V CZ 189/02 oraz 23 stycznia 2008 r., II PK 278/07). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma podstawowe znaczenie na etapie oceny dokonywanej w ramach przedsądu. Uzasadnienie takie powinno bowiem wyjaśniać, dlaczego przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy miałyby być skarga kasacyjna wywiedziona w sprawie, która została już rozpoznana i prawomocnie rozstrzygnięta przez Sądy powszechne. Z kolei uzasadnienie podstaw kasacyjnych służy innemu celowi, w postaci dokonania merytorycznej oceny zasadności skargi, co do której uprzednio stwierdzone już zostały podstawy do jej przyjęcia.

Skoro skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, to obecnie – na etapie tzw. przedsądu – w zakres kognicji Sądu Najwyższego wchodzi jedynie zbadanie, czy w sprawie rzeczywiście wystąpiła sytuacja, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.; nie może być natomiast badana zasadność zarzutów skargi kasacyjnej. Pozwana, poprzestając w istocie na powtórzeniu podstaw kasacyjnych i wyrażeniu niezadowolenia z wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, nie stworzyła sobie w istocie sposobności do przekonania Sądu, że wniesiona przez nią skarga kasacyjna powinna być zostać przyjęta do rozpoznania. W żadnym razie nie można przy tym stwierdzić, by już z samej treści podstaw kasacyjnych, opatrzonej jedynie emocjonalnymi komentarzami nienoszącymi znamion argumentacji prawnej, wynikało, iż w razie przyjęcia skargi pozwanej do rozpoznania zaskarżony wyrok niewątpliwie zostałby uchylony lub zmieniony przez Sąd Najwyższy.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone

w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(J.T.)

[ms]